

Glossa publicada en el Full Diocesà de Vic el dia 7 d'abril del 2013

La nostra fe en el Déu de la vida | Romà Casanova, bisbe de Vic

La Pasqua va florint i va donant fruit. L'Amor ha vençut la mort i el pecat. L'amor de Déu, manifestat plenament en la mort i la resurrecció de Jesucrist, és la font del nostre amor quotidià, amb unes característiques pròpies, com ens ha dit el papa Francesc: «No hem de tenir por de la bondat, de la tendresa.» Aquest any la Jornada per la Defensa de la Vida Humana s'ha traslladat als primers dies del mes d'abril. El papa Benet XVI, en l'exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis*, ens demanava ser testimonis de la fe en la nostra societat amb especial atenció al «respecte i defensa de la vida humana, des de la seva concepció fins al seu acabament natural» (núm. 83).

La nostra fe cristiana té unes conseqüències clares. Els cristians, creient com creiem en el Déu de la vida, en el Déu que és font de tota vida i de manera especial de tota vida humana, no podem restar impassibles davant la cultura de la mort, sinó que hem de ser autèntics defensors, amb la paraula i amb els fets, de la dignitat de la vida humana, des del si de la mare fins al seu acabament natural.

Els cristians hem de ser, enmig d'un món desesperançat, testimonis d'esperança, que té la seva primera expressió en l'estima de tota vida humana. La manca de natalitat entre nosaltres és un signe de manca d'esperança (cf. Joan Pau II, *Ecclesia in Europa*, 8). Hem arribat a un extrem en què els esposos que engendren més enllà de dos fills semblen uns estranys i uns irresponsables. Que posar un fill al món pugui semblar quelcom malsà, malaltís, ens diu fins a quin punt entre nosaltres les forces del futur han pogut ser estroncades. Els cristians hem de donar suport a la família i en especial a les famílies nombroses. El futur d'un poble són els seus fills. El futur d'una cultura no són solament les seves institucions i lleis, sinó les persones que les famílies engendren, perquè creuen en el futur, perquè creuen que hi ha un futur, una esperança, un horitzó obert al seu davant.

La nostra cultura sembla que s'hagi anat convertint en una «societat del crim perfecte», quan, no solament propicia l'assassinat dels seus fills més indefensos en el si de la mare, santuari de la vida, i sibil·linament en el llit del dolor i de la vellesa, sinó que a més ho justifica de moltes maneres, fins al punt de tolerar-lo o convertir el mal en un bé aparent per moltes raons, que van des de la compassió a la manca de desig o altres sentiments.

Els cristians no podem restar impassibles davant aquesta realitat de mort, sinó que ens hem de convertir en agents de vida. En el si de les nostres famílies hem de viure la generositat de la paternitat responsable. El nostre amor a la vida, millor dit, al Déu de la vida, ens ha de fer custodis de la vida amb el nostre acolliment amorós i tendre a tota persona; mai condemnant, però tampoc justificant, i sempre fermes a estimar i defensar la dignitat de tota vida humana.